

Sygn. akt *I ACa 484/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Apelacyjny w (...) I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: Bogdan Wysocki

Sędziowie: Piotr Górecki /spr./

Małgorzata Kaźmierczak

Protokolant: protokolant Ewelina Frąckowiak

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2020 r. w(...)

na rozprawie

sprawy z powództwa **D. S.**

przeciwko **(...) spółka z o.o. w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 30 stycznia 2019 r. sygn. akt XII C 887/13

1. oddała apelację;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Piotr Górecki Bogdan Wysocki Małgorzata Kaźmierczak

Sygn. akt IA Ca 484/19

UZASADNIENIE

Powódka D. S. wniosła przeciwko pozwanemu (...) Sp. z o.o. w P. o zasądzenie kwoty 80.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, w tym kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania związanego z koniecznością poniesienia nakładów akustycznych w budynku powódki i kwoty 50.000 zł tytułem odszkodowania za spadek wartości nieruchomości powódki, nadto o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pismem procesowym z dnia 12 maja 2015 r. powódka rozszerzyła powództwo zakresie żądania odszkodowania za ubytek wartości nieruchomości wnosząc o zasądzenie z tego tytułu kwoty 52.200 zł.

Wyrokiem częściowym z dnia 23 września 2015 r. Sąd Okręgowy w (...) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 52.200 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 50.000 zł od dnia 7 maja 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 2.200 zł od dnia 14 maja 2015 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za utratę wartości nieruchomości stanowiącej własność powódki.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 07 lipca 2016 r. oddalił apelację pozwanego.

Pismem procesowym z dnia 26 października 2018 r. powódka zmodyfikowała żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 85.143,00 zł tytułem rewitalizacji akustycznej koniecznej do zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego w nieruchomości powódki wraz z odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu.

Pozwany wniosł o oddalenie powództwa także w zakresie, w jakim zostało rozszerzone.

Sąd Okręgowy w (...) wyrokiem z dnia 30 stycznia 2019 r.:

1) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 85.143 zł wraz z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 40.000 zł od dnia 7 maja 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami z opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 45.143 zł od dnia 10 stycznia 2019 r. do dnia zapłaty.

2) w pozostałym zakresie powództwo oddalił,

3) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 11.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania,

4) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...)kwotę 10.476,13 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (sygn. akt XII C 887/13).

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujący stan faktyczny.

Lotnisko cywilne P. - Ł. jest własnością pozwanego (...) Sp. z o.o. w P..

W dniu 30 stycznia 2012 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. - Ł. w P.. Uchwała utworzyła obszar ograniczonego użytkowania dla lotniska, którego zarządcą jest (...) Sp. z o.o. w P.. Przedmiotowa uchwała wyznaczyła zewnętrzną granicę obszaru ograniczonego użytkowania na podstawie: (1) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 55 dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych; (2) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy LAeqN = 45 dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych; (3) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 50 dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska; (4) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy LAeqN = 40 dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska.

Na obszarze ograniczonego użytkowania wyodrębniono dwie strefy: (1) zewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca granicą obszaru ograniczonego użytkowania, a od wewnątrz linia będąca obwiednią izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 60 dB oraz dla nocy LAeqN = 50 dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych oraz izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 55 dB oraz dla nocy LAeqN = 45 dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością

lotniska; (2) wewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca obwiednią, o której mowa w pkt 1, a od wewnątrz linia biegnąca wzdłuż granicy terenu lotniska.

W uchwale wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków położonych w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania w postaci: obowiązku zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynkach z pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej poprzez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej. W uchwale wskazano, że przez odpowiednią izolacyjność akustyczną przegród budowlanych należy rozumieć izolacyjność akustyczną określoną zgodnie z Polskimi Normami w dziedzinie akustyki budowlanej z uwzględnieniem poziomu hałasu powodowanego przez starty, lądowania, przeloty statków powietrznych, operacje naziemne i inne źródła hałasu związane z funkcjonowaniem lotniska, przy zapewnieniu wymaganej wymiany powietrza w pomieszczeniu, a także wymaganej izolacyjności cieplnej. Wskazano również, że przez właściwy klimat akustyczny w budynkach rozumie się poziom dźwięku zgodny z obowiązującymi Polskimi Normami w dziedzinie akustyki budowlanej. Powyższa uchwała weszła w życie w dniu 28 lutego 2012 r.

Powódka jest właścicielką nieruchomości położonej w P., przy ul. (...), stanowiącej działkę nr (...), zabudowanej jednorodzinny domem mieszkalnym, dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą (...). Zgodnie z załącznikami nr 6b i 7b do uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...) nieruchomość powódki znajduje się w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania lotniska P. - Ł. w P.. Na dzień wejścia w życie powołanej wyżej uchwały Sejmiku Województwa (...), przedmiotowa nieruchomość zabudowana była niepodpiwniczonym, dwukondygnacyjnym budynkiem mieszkalnym w zabudowie bliźniaczej wraz z budynkiem gospodarczym, w technologii murowanej. Wartość nieruchomości powódki stanowiąca działkę nr (...) uległa zmniejszeniu na skutek ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości wprowadzonych uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr (...) o kwotę 52.200 zł.

Prawomocnym wyrokiem częściowym z dnia 25 września 2015 r. Sąd Okręgowy w (...) zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 52.200 zł tytułem odszkodowania za utratę wartości nieruchomości powódki.

Budynek zlokalizowany na nieruchomości stanowiącej własność powódki to budynek jednorodzinny, zrealizowany w 1982 roku. Budynek dwukondygnacyjny, kryty dachem płaskim. Ściany zewnętrzne wykonano z betonu komórkowego (siporeksu) grubości 38 cm, ocieplono styropianem 20 cm, otynkowano. Dach budynku jest dachem płaskim o następującej konstrukcji: strop DZ-3, suprema 5 cm, szlichta betonowa, papa. Stolarka okienna PCV z roku 2007-2008, szkole szybą zespoloną 4/16/4. Powyższy stan budynku istniał w dniu 28 lutego 2012 r.

W chwili powstania obszaru ograniczonego użytkowania budynek mieszkalny wymagał nakładów rewitalizacyjnych w celu zapewnienia komfortu akustycznego. Pomieszczeniami podlegającymi ochronie akustycznej są na poziomie parteru pokój, kuchnia i łazienka, a na poziomie piętra 3 pokoje i łazienka. Przede wszystkim budynek wymaga wymiany okien i drzwi balkonowych o wyższym wskaźniku izolacyjności akustycznej, obłożenia ścian zewnętrznych oraz dachu (nad dwoma pokojami) warstwą wełny mineralnej oraz płytami (...). Nadto w celu zapewnienia wymaganej wymiany powietrza w budynku powódki należy zastosować system wentylacji mechanicznej z centralą nawiewno-wywiewną oraz zlikwidować możliwość propagacji hałasu przez aktualnie istniejące kanały wentylacyjne. Wartość tych nakładów wynosi 85.143 zł.

Pismem z 11 marca 2013 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty odszkodowania w związku z obniżeniem wartości nieruchomości i zwrotu nakładów na wygłuszenie budynku. Domagała się zapłaty kwoty 50.000 zł tytułem odszkodowania za spadek wartości nieruchomości oraz kwoty 40.000 zł tytułem nakładów koniecznych dla zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia wezwania.

W chwili powstania obszaru ograniczonego użytkowania budynek mieszkalny wymagał nakładów rewitalizacyjnych w celu zapewnienia komfortu akustycznego. Pomieszczeniami podlegającymi ochronie akustycznej są na poziomie parteru pokój, kuchnia i łazienka, a na poziomie piętra 3 pokoje i łazienka. Przede wszystkim budynek wymaga wymiany okien i drzwi balkonowych o wyższym wskaźniku izolacyjności akustycznej, obłożenia ścian zewnętrznych oraz dachu (nad dwoma pokojami) warstwą wełny mineralnej oraz płytami (...). Nadto w celu zapewnienia wymaganej

wymiany powietrza w budynku powódki należy zastosować system wentylacji mechanicznej z centralą nawiewno-wywiewną oraz zlikwidować możliwość propagacji hałasu przez aktualnie istniejące kanały wentylacyjne. Wartość tych nakładów wynosi 85.143 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana spółka, która podniosła następujące zarzuty odwoławcze:

1) naruszenie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 799 ze zm., dalej jako „p.o.ś.”) w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że odszkodowanie z tytułu poniesionych wydatków na rewitalizację akustyczną, należne jest bez względu na to, czy strona powodowa w rzeczywistości poniosła koszty rewitalizacji akustycznej swojej nieruchomości, podczas gdy wykładnia tychże przepisów prowadzi do wniosku, iż aby móc skutecznie dochodzić odszkodowania konieczne jest faktyczne poniesienie wydatków na rewitalizację akustyczną;

2) naruszenie art. 361 § 2 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że naprawieniu podlega szkoda, która jeszcze nie powstała, tak jak w niniejszej sprawie, w której nie doszło jeszcze do utraty składników majątkowych

3) naruszenie art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że przepisy te określają dwie odrębne szkody, podczas gdy już wprost z treści tych przepisów wynika, że są to tylko różne postaci tej samej szkody;

4) naruszenie art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. poprzez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie zjawiska rekurencji, co w efekcie doprowadziło do zawyżenia sumy odszkodowania należnego stronie powodowej;

5) naruszenie art. 429 ust. 4 p.o.ś. w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania tytułem nakładów na wygłuszenie budynku w wysokości 85.143 zł, podczas gdy roszczenie powoda powyżej kwoty 40.000 zł wskazanej w wezwaniu do zapłaty z dnia 11 marca 2013 r. uległo przedawnieniu w dniu 28 lutego 2015 r. (3 letni okres na zgłoszenie roszczenia po nowelizacji z marca 2019);

6) naruszenie art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przysądzenie przedawnionych odsetek ustawowych w zakresie dotyczącym roszczenia objętego rozszerzeniem powództwa;

7) naruszenie art. 227 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I Instancji, że wystąpienie szkody dochodzonej na gruncie art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. oraz rozmiar takiej szkody zostały w niniejszej sprawie udowodnione przez powoda, pomimo iż powyższe okoliczności nie zostały udowodnione.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, autor apelacji wniósł o:

1) zmianę wyroku sądu I instancji poprzez oddalenie powództwa również co do kwoty 85.143 zł wraz z odsetkami, jak również zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;

2) zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie

3) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji oraz pozostawienie Sądowi I Instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny w (...) zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne sądu I instancji i tym samym przyjmuje za własne. Nie budziły wątpliwości także przywołane przez ten sąd podstawy prawne rozstrzygnięcia. Wypada zatem w tym miejscu odnieść się do zarzutów apelacyjnych, począwszy od zarzutów procesowych.

Nie był trafny zarzut naruszenie art. 227 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że wystąpienie szkody dochodzonej na gruncie art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. oraz rozmiar takiej szkody zostały w niniejszej sprawie udowodnione przez powoda. Wbrew zarzutowi powódka swoje roszczenie w zakresie nakładów rewitalizacyjnych udowodniła, przede wszystkim poprzez dowód z opinii biegłych, a mianowicie dowód z opinii biegłego z dziedziny akustyki A. K. oraz biegłego z dziedziny budownictwa – K. R..

Z opinii biegłej akustyk - A. K. - wynikało, że w najbardziej niekorzystnej 1/2 godziny w ciągu nocy w miejscu lokalizacji nieruchomości powódki na zewnątrz budynku mieszkalnego poziom hałasu równoważnego wynosi 69,9 dB, a dla 8 najniekorzystniejszych godzin dnia - 68,2 dB. W związku z powyższym A. K. ustaliła, że w pomieszczeniach chronionych dochodzi do przekroczenia dopuszczalnych norm hałasu. Celem zapewnienia odpowiedniego klimatu akustycznego na nieruchomości powódki należy zastosować system wentylacji mechanicznej z centralą nawiewno-wywiewną w celu zapewnienia wymaganej wymiany powietrza w budynku powódki oraz celem zlikwidowania możliwości propagacji hałasu przez aktualnie istniejące kanały wentylacyjne. Nadto na nieruchomości należy wymienić okna w pokoju na parterze, w kuchni, w pokoju od strony frontu na piętrze, w pokoju na piętrze, drzwi balkonowe z wyjściem na taras na nowe o wymaganym minimalnym wskaźniku izolacyjności akustycznej. Również należy zabezpieczyć ściany zewnętrzne budynku w poziomie piętra w części będącej ścianą zewnętrzną największego pokoju oraz pokoju z wyjściem na taras oraz dach nad największym pokojem oraz pokojem z wyjściem na taras przez pokrycie/obłożenie wełną mineralną gr 50 mm, a następnie warstwą płyty (...) grubości 22 mm. Ściany następnie należy otynkować, a dach pokryć warstwą bitumiczną.

Dokładne wyliczenia tych nakładów poczynił z kolei biegły K. R.. Nie było żadnych uzasadnionych podstaw, aby uznać powyższe opinie za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Samo niezadowolenie pozwanego z treści powyższych opinii, nie mogło skutecznie podważyć ich wniosków końcowych. Tak więc oparcie rozstrzygnięcia na dowodach w postaci opinii biegłych sprawiło, że podniesiony zarzut naruszenia prawa procesowego nie był zasadny.

Chybiony okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 799 ze zm., dalej jako „p.o.ś.”) w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że odszkodowanie z tytułu poniesionych wydatków na rewitalizację akustyczną, należne jest bez względu na to, czy strona powodowa w rzeczywistości poniosła koszty rewitalizacji akustycznej swojej nieruchomości. W art. 129-136 p.o.ś. ustawodawca uregulował samodzielne podstawy odpowiedzialności odszkodowawczej związanej z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości oraz z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, opierając się na założeniu, że ryzyko szkód związanych z działalnością uciążliwą dla otoczenia powinien ponosić podmiot, który tę działalność podejmuje dla własnej korzyści. Z art. 136 ust. 3 ustawy wynika, że „W razie określenia na obszarze ograniczonego użytkowania wymagań technicznych dotyczących budynków szkoda, o której mowa w art. 129 ust. 2 ustawy, są także koszty poniesione w celu wypełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie.” Brzmienie zatem tego przepisu jest jednoznaczne. Nie ma podstaw do przypisywania uregulowaniu z art. 129 ust. 2 p.o.ś. roli ograniczenia szkody związanej z koniecznością dostosowania budynków do wprowadzonych wymagań technicznych jedynie do kosztów wcześniej już poniesionych. Przepis art. 136 ust. 3 p.o.ś. nie wyłącza obowiązku naprawienia szkody, jeśli konieczne prace remontowe nie zostały jeszcze wykonane (tak też: wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 stycznia 2020 r., IA Ca 54/19, LEX nr 2784574). Artykuł 136 ust. 3 p.o.ś. nie uzależnia uwzględnienia kosztów, poniesionych na wypełnienie wymagań technicznych przez istniejące budynki, od istnienia ograniczeń uniemożliwiających lub utrudniających korzystanie z nieruchomości, lecz od samego faktu określenia wymagań technicznych, określonych przy tworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania (wyrok SA w Łodzi z 28.02.2018 r., I ACa 898/17, LEX nr 2520601). Przytoczone poglądy mają bardzo duże praktyczne znaczenie, gdyż wynika z nich, że podmiot poszkodowany na skutek ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, aby móc domagać

się odszkodowania z tego tytułu, nie musi wykazywać, że już poniósł nakłady niezbędne do osiągnięcia standardów obowiązujących na obszarze ograniczonego użytkowania. Wystarczy, że udowodni, jaka musi być ich realna wysokość. Odmienne stanowisko pozbawiałoby poszkodowanych możliwości uzyskania odszkodowania. Omawiana kwestia jest przesądzona w orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie II CSK 254/12, LEX nr 1294477).

Z powyższych względów nie był także zasadny zarzut naruszenia art. 361 § 2 k.c.

Nie był zasadny zarzut naruszenia art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że przepisy te określają dwie odrębne szkody, podczas gdy już wprost z treści tych przepisów wynika, że są to tylko różne postaci tej samej szkody oraz „poprzez ich błędną wykładnię i nieuwzględnienie zjawiska rekurencji, co w efekcie doprowadziło do zawyżenia sumy odszkodowania należnego stronie powodowej”. Z art. 129 ust. 2 p.o.ś. wynika, iż szkodą jest zmniejszenie wartości nieruchomości. Ustęp 3 art. 136 ustawy dotyczy także szkody. Ustawodawca bowiem wskazuje, że w przypadku gdy w uchwale sejmiku województwa lub rady powiatu tworzącej obszar ograniczonego użytkowania określone są wymagania techniczne budynków, to szkodą mogą być także koszty poniesione w celu spełnienia tych wymagań przez istniejące budynki, nawet w przypadku braku obowiązku podjęcia działań w tym zakresie. W tym wypadku szkodą będzie wydatek poniesiony na spełnienie wymagań przez istniejący budynek. Szkodą będą takie wydatki nawet wtedy, gdy nie nałożono bezpośrednio na określony podmiot obowiązków ich dostosowania. Nie można podzielić zapatrywania skarżącego, że nieuwzględnienie tzw. zjawiska rekurencji, doprowadziło do zawyżenia sumy odszkodowania należnego stronie powodowej. Według skarżącego w rozpoznawanym przypadku dojdzie do sytuacji, w której szkoda z tytułu spadku wartości nieruchomości miałaby zawierać w sobie, przynajmniej częściowo („pochłaniać”), szkodę z tytułu konieczności rewitalizacji akustycznej, co apelujący nazywa zjawiskiem „rekurencji”. Do tego rodzaju zjawiska mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby właściciel poniósł już niezbędne wydatki na doprowadzenie budynku do podwyższonego standardu ochrony akustycznej, zwiększając w ten sposób jego wartość, a następnie nieruchomość o podwyższonej w taki sposób wartości zostałaby poddana ocenie z punktu widzenia szkody, polegającej na obniżeniu tej wartości w związku z wprowadzeniem o.o.u. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca, co oznacza, że obie badane szkody nie są ze sobą związane zjawiskiem rzekomej „rekurencji” (zob. też uzasadnienie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013r. w sprawie II CSK 578/12, OSNC, z. 4 z 2014r., poz. 47).

Jako nie trafny nie mógł odnieść zamierzonego skutku prawnego zarzut naruszenia art. 429 ust. 4 p.o.ś. w zw. z art. 136 ust. 3 p.o.ś. poprzez ich błędną wykładnię i zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania tytułem nakładów na wygłuszenie budynku w wysokości 85.143 zł, podczas gdy roszczenie powoda powyżej kwoty 40.000 zł wskazanej w wezwaniu do zapłaty z dnia 11 marca 2013 r. uległo przedawnieniu w dniu 28 lutego 2015 r. (3 letni okres na zgłoszenie roszczenia po nowelizacji z marca 2019). Jak wyjaśniono w uzasadnieniu apelacji, zarzut przedawnienia obejmuje kwotę rozszerzonego powództwa, tj. 45.143 zł.

Zauważyć jednak trzeba, że w przypadku rozszerzenia powództwa w toku procesu, rozszerzenie powództwa na nowe roszczenie trzeba odróżnić od zmiany wysokości dochodzonego odszkodowania dokonywanej w ramach roszczenia dochodzonego pierwotnie, w ramach tej samej podstawy faktycznej. Powoduje to, że pierwotne wniesienie pozwu skutkuje przerwą biegu przedawnienia co do całości dochodzonej kwoty (por. wyroki Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2012 r. w sprawie IV CSK 142/12, LEX nr 1341697 i z 6 kwietnia 2011 r. w sprawie I CSK 684/09, LEX nr 951732). Powód nie wystąpił z nowym roszczeniem, a jedynie w oparciu o tę samą podstawę faktyczną i prawną zmienił wysokość dochodzonego pierwotnie odszkodowania. Dlatego też nie może być mowy o przedawnieniu roszczenia także w części.

Z tego też względu nie był zasadny zarzut naruszenia art. 118 k.c. poprzez jego niezastosowanie i przysądzenie przedawnionych odsetek ustawowych w zakresie dotyczącym roszczenia objętego rozszerzeniem powództwa.

Mając na uwadze powyższe, sąd drugiej instancji oddalił apelację jako bezzasadną (art. 385 k.p.c.).

W pkt 2 wyroku sąd zasądził od pozwanej spółki ma rzecz powoda po 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 6 oraz § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).

Piotr Górecki Bogdan Wysocki Małgorzata Kaźmierczak

--	--	--